

FODOR ANDRÁS

Dido és Aeneas

Domokos Mátyásnak

*Mert küldetése van, mert
az istenek kegyelme védi,
mert sorsa lett a sikamló világ,
Aeneasnak búcsúznia kell.
A gálya útra kész.*

*Akinek küldetése van,
enged az égi szónak,
akinek küldetése van,
fömláldozza szerelmét:
kilép a szenvedély
fölszított paraszából.
A test kölcsönzött lángja is csak
hideg hatalmaké.*

*És Dido ott marad
a parton egyedül.
A távolság növekvő
botrányát nem gyalázza,
csak hangja átlött madara köröz,
hanyatlik, verdes,
belevész a földbe:*

— Emlékezz rám de óh,
feledd el sorsomat! —

*A hajó eltűnik az ég hullámain.
Az istenek kegyence
mártír homlokkal beledől a szélbe.*

*Dicsőitetlen porba fül
a hűség,
meghal emberül.*

A bábu vére

Bábszínpadunkon, ahol eleinte
senki se látta még a mozgatót,
ő tudta, mily kezekre hurkolódva
rezdül fejünk fölött a drót.

De ment, felelt a játészó kihívásra,
ha égre dobta ránduló kezét,
köréje gyűltek, elbűvölve nézték:
bukfencet hányt a fogalom, a kép.

Úszott örömben, gyerekes hitétől
rajozva zsongott éjjel a hideg,
majd villanyt gyújtott, letépte nyakáról
a hazuggá lett szerelmi frigyét.

Láttam, ahogy zúdult a lánc a falnak,
ahogy fölállt, s a táamolýgó szavak
kimondták: nem a tragédia volt ez,
silány fonákja, melodráma csak.

Jött imbolyogva, hosszú folyosókon,
vidám szeméből üzent a titok:
bukott játészák között is megtalálják
egymást az otthontalanok.

Mikor a vérét vették fiolákba,
úgy dőlt el, mint a bábu, ki felett
az ujjak kénye többé nem parancsol.
Így lázadt ő, a legérzékenyebb.

Feküdt a földön, forgott benne minden:
zuhatag álom, gyönyörű hiány.
Veszendő sorsunk pezsgett a fejében
a szorongás agykéreg-moziján.